

Samas tapo bibliotekos globėju

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešojoje bibliotekoje lankešis muzikantas, dainų autorius, prodiuseris ir legendinės grupės „Bix“ lyderis Saulius Urbonavičius-Samas sutiko tapti dar vienu bibliotekos globėju.

Šioje bibliotekoje pirmą kartą buvo eksponuoti Samo tapybos darbai dar studentavimo laikais.

Lankydamasis bibliotekoje, Saulius Urbonavičius-Samas sukūrė ekslibrisą, skirtą bibliotekos 70-mečiui.

Menininkas akcentavo knygos svarbą šiuolaikiniame gyvenime. Pasak Samo, informaciją dabar galima gauti rinkdamiesi įvairių formatų šaltinius, tačiau knyga ir skaitymas „yra gurkšnis vandens“, kurį sunku kuo pakeisti, kadangi knygoje pateikiama ne tik infor-

macija, autoriaus tekstai – tiek pat svarbu yra jos dizainas, apipavidalinimas, popieriaus kvapas.

Muzikinę karjerą Saulius Urbonavičius-Samas pradėjo būdamas studentas 1987 metais Šiauliuose įkurtoje grupėje „Bix“, vienoje iš populiariausių visų laikų Lietuvos roko muzikos grupių. Samas kūrė dainų tekstus, buvo grupės vokalistas ir gitaristas. Vėliau atlikėjo duoną iškeitė į pramogų verslą ir kartu su Marijonu Mikutavičiumi ir Martynu Starkumi vedė jaunimo muzikos laidą „Tangomanija“ bei kitus televizijos projektus.

Prodiusavo televizijos laidas „Dangus“, „Tu gali šokti“, „Paslapčių namai“, „Šok!“

Parengta pagal bibliotekos inf.

Lankydamasis bibliotekoje, Saulius Urbonavičius-Samas sukūrė ekslibrisą, skirtą bibliotekos 70-mečiui.

Ir saulėlydis gali būti gražus

Regina MUSNECKIENĖ
reginamusa@skraistas.lt

Žiūrių į socialiniuose tinkluose eksponuojamą rusų estrados žvaigždės Alos Pugačiovos atvaizdą ir neatsistebiu. 71 metų moteris stovi šalia 43 metų savo vyro Maksimo Galkino. Šalia porolė vaikučių. Dvynukams tik po septynerius metus. Jų mamytė atrodo vienmetė su kiek atokiau stovinčia vyresniąja savo dukra Kristina. Išmnybės karantinuojasi savo pilyje pamaskėvės kaime, mėgaujasi gyvenimu.

Žvaigždės nemoka pasenti. Ir rusai tuo džiaugiasi. Rašo komentarus, kad metai, žymintys amžių, tėra tik skaičiai. Jų žvaigždė – vis dar graži ir geros formos.

O mes, lietuviai, nutaisę rūškanas mūnas, amžinai kuo nors nepatenkinti. Kol dar nenešiojome kaukių, atsakydavome į praeivio pasisveikinimą. O dabar žiūriui: vienas žmogus, praeinantį pro kitą žmogų sveikinasi, o pasveikintasis nė žodžio neburbteli. Mano, jog su kauke jo niekas nepažins. Tai ir atsakyti į pasisveikinimą nesivargina.

Atrodo, jog oriai senti ir priimti senatvės iššūkius nemoka ir mūsų žvaigždės.

Didžiausia „košeliena“ dabar užvirė dėl rekomendacijų vyresniems negu šešiasdešimt metų žmonėms kuo mažiau lankytis kavinėse, restoranuose ir kitose viešose vietose.

Su senatvė, matyt, negalinti susitaikyti aktorė labai išsižeidė, kad jos amžiaus žmonės įvardijami rizikos grupe. Atsirado ir jos pasekėjai. Kai kurie senjorai, matyt, pamane, kad pykti ir ardytis, pamučius užrašą apie rizikos grupę, dabar tiesiog madinga. Ir pyksta – esą yra diskriminuojami.

Bet tas urzgimas rodo tik viena, kad nemokame oriai senti, senatvę priimdami kaip neišven-

giamybę.

Gal kur nors koks nesuipratėlis arba provokatorius ir pakabina rašta, kad senjorai nepageidaujami. Su jais reikėtų ir ginčytis. Aš asmeniškai, dar niekur tokių užrašų nemačiau. O jei ir pamatyčiau, visai neišsižeisčiau. Gal net neperskaityčiau? Juk užrašas nekanda ir Covid – 19 neužkrečia. Ir kontrolierius prie durų nestovi, paso neprašo. Eini ir įeini.

O rekomendacijas suprantu kaip pagarbą amžiui ir senelių saugojimą. Ir niekas čia nekaltas, kad esame vyresnio amžiaus ir savo laiką jau baigiame nugyventi.

Niekas nekaltas, kad nesame žvaigždės, savo laiką nepasidarie- me plastinių operacijų, į „feisbuką“ įsidedame prieš dešimt metų darytą nuotrauką. Bet vis tiek ne kažkas...

Taigi, aistros dėl tariamos virusinės diskriminacijos – juokingos. Vienas architektas juos pavadino laikinų sunkumų būtinybe. Ir ji visai nereikšminga, palyginus su tikraja, gilumine vyresnio amžiaus žmonių diskriminacija.

Visą gyvenimą plušėjęs, bėgęs lyg botagu vejamas arklys, kad uždirbtum duoną, isigytum pastogę, užaugintum vaikus, vieną dieną pasijunti nereikalingas. Tave nurašo visuomenė, gydytojai, giminės ir net artimiausi žmonės. Nes jau nesi bitė darbininkė. Neneši nektaro į valstybės avi-

lį. Atvirksčiai – dargi naudojiesi kitų suvestu gėriu. Kitų, nes tavo per visą gyvenimą neštą gerį jau sunaudojo kiti nusenę, neigaliūs, nedirbantys.

Virsti balastu, nereikalingu daiktu, besipainiojančiu po kojomis. Tavo vaikai užsiėmė, bėga lyg plakami botagu kaip tu pats kadaise bėgai. Neturi laiko sustoti, paklausti, kaip jautiesi, pakalbėti bent pusvalandį, paklausti patarimo, nes patys mano žinan- tys viską geriau už tave. Juos ner-

lį. Atvirksčiai – dargi naudojiesi kitų suvestu gėriu. Kitų, nes tavo per visą gyvenimą neštą gerį jau sunaudojo kiti nusenę, neigaliūs, nedirbantys.

Kol dar pavalki kojas. Kai nė to nepajęsi, vaikai, jeigu jie Lietuvoje, paguldys į ligoninę. Jeigu užsienyje arba iš viso vaikų netu-

rėjai, tai už juos padarys socialiniai darbuotojai.

Iš ligoninės nuveš į senelių namus ar slaugos skyrių, kur tave šers migdomaisiais vaistais, kad nieko nereikalautum ir netrukdytum. O gal į hospisą? Kur užsikrėsi jei ne koronavirusu, tai kokia kita liga. Juk reikia kokios nors priežasties, kad greičiau paliktum šią ašarų pakalnę.

Olandijoje dirbanti lietuvė pasakojo, kaip jos globotinė, sužinojusi, jog serga ketvirtos stadijos vėžiu, paprašė eutanazijos. Kad nebūtų našta nei visuomenei, nei artimiesiems. Sugrįžo į namus. Susikvietė visus giminaičius ir vaikus. Gražiai atsisveikino. Kitą rytą išėjo į ligoninę, kad ten padėtų išskelianti Amžinybėn.

Lietuvoje tokių galimybių pačiam susiprasti ir pasitraukti nėra. Be to, ar mes turime

teisę patys spręsti, kada nutraukti savo gyvybę? Tai prilygtų savižudybei.

Jos nedrįsta nutraukti net „Šiaulių krašte“ aprašytas žmogus, gyvenantis ant kapo ir, beje, pagal amžių dar nepriklausantis rizikos grupei.

Leista naudoti 606 mln. eurų „Sodros“ rezerva

Vyriausybė trečiadienį posėdyje pritarė siūlymui sukurti prielaidas panaudoti 606 mln. eurų „Sodros“ rezervo lėšų įvairioms išmokoms finansuoti.

„Valstybės kontrolė patvirtino, kad Lietuvoje susidariusi neįprasta padėtis atitinka išskirtinių aplinkybių sąvoką, pagal kurią galima pradėti naudoti „Sodros“ rezervą“, – Vyriausybės posėdyje trečiadienį sakė socialinės apsaugos ir darbo ministras Linas Kukuras.

Numatytos rezervo lėšos būtų skirtos pensijų, ligos, motinystės, nelaimingų atsitikimų darbe ir profesinių ligų bei nedarbo socialinio draudimo išmokoms finansuoti.

ELTA inf.

KOMENTARAS

Tave nurašo visuomenė, gydytojai, giminės ir net artimiausi žmonės. Nes jau nesi bitė darbininkė. Neneši nektaro į valstybės avilį.

Jauni, sėkmingi, gyvybingi, protingi žmonės kasdien, lyg perkamą drabužį matuojasi gyvenimą. Netiko vienas sprendimas – renkasi kita.

O žmogus ant kapo kasdien matuojasi mirtį. Jam dar gyvenam kapinėse ramu, nes nereikia su niekuo konkuruoti, peštis dėl valdžios, pinigų, geresnės vietos po saule. Mirusieji nedalyvauja gyvųjų konfliktuose. Jiems nieko nereikia. Ar ne todėl benamės kapinės mato savo laisvę? Juk mirtis žmogų išlaisvina nuo visų gyvenimo vargų. Deja, vis tiek jos nelaukiame. Desperatiškai gnamės nuo senatvės. Nemokame jos priimti kaip neišvengiamos duotybės ir iš paskutiniųjų jėgų džiaugtis saulėlydžiu, nesinervindami dėl to kas kaip mus pavadinno ar ką užrašė ant durų.

Kiekvieno mūsų gyvenimo scenarijus – panašus. Skiriasi tik detalės. Visų laukia ta pati pabaiga. Vienų lengvesnė, žaismingesnė, dvasingesnė, kai gali bent iš tolo gerėtis jaunais savo vaikais ir anūkais, džiaugtis jų jėgomis ir grožiu. Kitų – skaudi, vienumoj lyg rūke paslemdusi.

Sociologai vyresnio amžiaus žmonėms priešpastomą jaunystės kultą vadina sumenkinta pagyvenusių žmonių socialine verte. Tai būdinga ne vien Lietuvai – visoms valstybėms, save laikantioms aukštos demokratijos ir aukštos kultūros šalimis. Būtent dėl to šalių demokratija šlubuoja.

O kokia iš tikrųjų yra socialinė pagyvenusio žmogaus vertė? Minusinė, kad reikia mokėti jam pensiją? Ar plusinė?

Kartą klausiausi paskaitos, kurios lektorius senus, gyvenimo išminties ir patirties lobius sukauptus žmones pavadino didžiuliu visuomenės turtu.

Kol jie gyvi, kol prisimena savo kartos gyvenimus, klaidas ir sunkumus, pasiekimus iš jų galima semtis autentiškos gyvenimo istorijos, ramybės, nuosaikumo, logikos ir kitų pamatinių vertybių, prie kurių šiomis dienomis jau sugrįžta ne viena jauna šeima.

Tad nenusipiginkime patys. Nesinervinkime erzeliuodami dėl smulkmenų. Nepasiduokime suinteresuotų politikų kurstymams. Nuo nevaldomų aistrų netapsime jaunesni.

Išlikime orūs ir susitaikykime su saulėlydžiu. Juk ne vien saulės tekėjimas, bet ir saulėlydis gali būti gražus.

